

— Σὰς ὁμοιάζει.
 — Ἡ Βασιλική;
 — Ὅχι δά· ἡ ἀγάπη σας... ἀλλὰ καὶ ἡ Βασιλικὴ ὑπὸ μίαν ἔποψιν.
 — Ὑπὸ ποίαν παρὰ κλάδ;
 — Ἀφ' οὗ ὁ Λέων εἶνε βασιλεὺς τῶν ζώων;
 — Ἄρα;
 — Τὸ ἄρα αὐτὸ σὰς το χαρίζω.
 — Merci, mademoiselle! ἄς εἴμπο-
 ρῶσα νὰ σὰς το κάμω ἄρα γε.

Οὕτως ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν ἐν ἐλαφρῷ εὐφρολογίᾳ πνεύματι, καὶ ὁ Λέων ἔσχεν ἀφορμὴν νὰ ἐπιδείξῃ τὰς νεωστὶ κτηθείσας γνώσεις, συνισταμένους εἰς πολυπληθεῖ παρυσινὰ λογοπαίγνια καὶ νέας περὶ συρμού καὶ τρόπων τοῦ φέρεσθαι θεωρίας. Προέσχεον ὅμως νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε περὶ τῶν ἀσφαλεστέων μεθόδων τῆς πλαστογραφίας ἢ τοῦ εὐάρεστου τῶν ὥρων τὰς ὁποίας διέρχεται κανεὶς ὑπὸ κράτησιν.

Τέλος αἱ κυρίαι αἱ καθήμεναι παρὰ το παρὰ θυρον καὶ διασκεδάζουσαι μὲ τους περιπατητὰς ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τοῦ Λέοντος ἐπὶ δύο γυναικῶν μιᾶς νέας καὶ μιᾶς πρεσβυτέρας, ἐρχομένων μακρόθεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου.

Ἦτο ἡ Βασιλικὴ μετὰ τῆς κυρίας Δυβάλλ.

Ὁ Λέων ἐστάθη ὀπισθεν τῶν ἄλλων προφυλακτικῶς καὶ πρεσβυτέρη. Τὸν κατέπληξε καὶ τὸν ἐμάγευσεν ἡ μεταβολὴ τῆς νεανίδος. Παρῆλθον δύο ἔτη, τὰ κρίσιμω-
 τερα ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς γυναικός, δύο ἔτη καθ' ἃ ἡ ἀφελὴς καὶ φιλόγελως παιδίσκη μεταβάλλεται εἰς νεανίδα τελείαν, ἐπιδεικνύουσιν τὰ προκλητικὰ θέληματα τοῦ θήλεος καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξακοντίζουσιν τὴν φλόγαν τοῦ πόθου — πόθου μετὰ γνώσεως καὶ μετὰ λόγου. Καὶ ἐγένετο ὥρα καὶ γλυκεῖα ἡ Βασιλική, ὡς ἡ ἐνσάρκωσις ὅλων τῶν ἐλπίδων, ὅσας ἐνέπνευσεν ἡ θεὰ τῆς περικαλλοῦς παιδικότητός της. Τὸ σῶμά της, ἀναδεικνύμενον ὑπὸ τὴν ἀπλὴν ἀχυρόχρουν ἐσθῆτα, μὲ το ἀνάστημα τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐθυτενὲς ὡς κηπευτῆς κυπαρίσσου, καὶ το στήθος τὸ κολπούμενον γλαφυρῶς, καὶ το βᾶδι-
 σμα τὸ μεγαλοπρεπές, παρῆχε τὴν τελείαν τεχνικὴν ὄψιν ἀρχαίου ἀγάλματος. Τὸ πρόσωπον, οὕτως οἱ χαρακτῆρες ἀπέβα-
 λον ἥδη τὸν παιδικὸν τύπον, ἔλαμπεν ὑπὸ ὥραιότητος τὸς ἐκφραστικῆς, ὥστε, χω-
 ρὶς ὑπερβολὴν, ἦτο ἀδύνατον νὰ το ἀτε-
 νίσῃ κανεὶς ἐπὶ μακρόν· σοὶ ὠμίλει, ἐνό-
 μιζες, διὰ τῆς θέας, καὶ ἡναγάζεσθαι ἐξ αἰδοῦς νὰ καταβιβάζῃς τὰ ὄμματα. Ἀλ-
 λως τὸ τέλειον τῆς καλλονῆς περιέβαλλε τὴν κόρην δι' ἀρρήτου τινὸς μεγαλείου καὶ υπερηφανίας, ἀκουσίως συνεχούσης τοὺς πάντας πρὸς αὐτῆς· θὰ ἦτο ἀφεύκτως ἐκ τῶν ἐξόχως ἀγερώχων καὶ ἐπιβλητικῶν φύσεων, ἐὰν ἐπὶ τῆς μορφῆς της δὲν ἀν-
 τενακλάτο γλυκὺς ὁ ἥλιος τῆς ἀγαθότη-
 τος, ὁ μεσουρανὼν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς παρ-
 θένου.

Ἡ κυρία Δυβάλλ σεβασμῖα τὴν ὄψιν καὶ τὴν περιβολὴν ἐβάδιζεν εὐχαρὶς, περιά-
 γουσα τὸ βλέμμα κύκλῳ καὶ ἀποδίδουσα

ἀξιοπρεπῶς τὰς ἐδαφιαίας ὑποκλίσεις τῶν γνωρίμων, εὐτυχῶν ὅτι ἐδύναντο νὰ πο-
 δεῖξωσι τὸν θαυμασμόν των δι' ἐνὸς χαι-
 ρετισμοῦ. Ἡ Βασιλικὴ οὐδεμιᾶς προσο-
 χῆς ἀξιοῦσα τοὺς περιπατητὰς, ἐβάδιζε
 μὲ ἀπλανῆ ὄμματα, κατὰ τὴν συνήθειάν
 της, ἀπαθὴς καὶ ψυχρὰ εἰς τὰ περὶ αὐ-
 τήν.

Ὁ Λέων ἀπέφευγε νὰ εἴπῃ τὰς ἐκ τῆς
 θέας ἐντυπώσεις του· ἐφοβέτο μήπως ἡ-
 θελεν ὁμιλήσῃ περισσώτερον τοῦ δέοντος
 ἐνθουσιῶδως. Ἦτο βαθεῖα ἡ κατὰ πληξίς
 του καὶ ἡ χαρὰ του συγχρόνως, δι' ὅ,τι
 ἐβλεπεν· ὁ θησαυρὸς, τὸν ὅποιον εἶχεν
 ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν κυρίαν Δυβάλλ, ἐπο-
 λυπλασιάσθη· τὸ δένδρον τὸ ὅποιον ἐ-
 καλλιέργει τόσον ἐπιμελῶς, ἀπέδωκε καρ-
 πούς... «ὦραϊους εἰς ὄρασιν καὶ καλοὺς
 εἰς βρῶσιν» — ἵνα εἴπω κατὰ τὴν Γρα-
 φήν. Ταῦτα ἐσκέπτετο παρὰ κλάδων τὴν
 νεανίδα, ἀντιπαρελθοῦσαν καὶ ἐξαφανι-
 σθεῖσαν, εἰς τὴν πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ
 Συντάγματος κλίσιν τῆς ὁδοῦ. Τὸν περιέ-
 μενε εὐτυχία εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὁ-
 ποίας ἔφρισε· πῦρ διέτρεχε τὸ σῶμά του
 ὅλον· ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ μείνῃ
 μόνος, νὰ φύγῃ...

— Πῶς σας ἐφάνη, κύριε Ρόδιε; ἐπέ-
 μενον ἐρωτῶσαι αἱ κυρίαι πρὸ πάντων δὲν
 ἔγινε πολὺ ὥραϊα;

— Ὁραία ἦτο πάντοτε, κυρίαι μου,
 ἀπῆντα ὁ Λέων, δὲν βλέπω καμμίαν δια-
 φοράν, μόνον ὅτι ἐμεγάλωσεν ὀλίγον.

— Καὶ μικρὸ πρᾶγμα τῶχεις; δὲν ἡ-
 ξευρες ὅτι ἔτρεχε τὸν κίνδυνον ν' ἀσχη-
 μίσῃ; εἶπεν ὁ ἱατρὸς Β... εἶσαι πολὺ εὐ-
 τυχῆς, φίλε μου· ἐμεγάλωσε χωρὶς νὰ χάσῃ
 οὔτε τὴν ἐλαχίστην γραμμὴν ἀπὸ τὴν
 τελειότητα τῆς καλλονῆς της.

— Ὀλίγον θὰ μ' ἐμελλέ περὶ τοῦ ἐ-
 ναντίου, σὰς βεβαιῶ, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Λέ-
 ων, θαυμάζων καὶ αὐτός, πῶς χάριν κε-
 νοτροπίας, ἔσχυσε νὰ μὴ τρέξῃ κατόπιν
 τῆς νεανίδος.

Πάρυτα ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ ὁ
 ἥχος τροχῶν καὶ κωδωνίσκων· ἔστρεψε
 τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ εἶδε
 τὸν Ἀστεριᾶδην, ὀδηγούντα τὸ περίκομ-
 ψον ἀμαξιδιὸν του, τὸ κυανόχρουν, ἐφ' οὗ
 τοσαύτης εἶχε συγκαθίσει καὶ ὁ Λέων. Ἡ
 Βασιλικὴ πρὸ μικροῦ μόλις εἶχε διέλθει·
 ἦτο σύμπτωσις ἄρα γε, ἢ μήπως ἀδιόρ-
 θωτος ὁ Κρίτων ἐτόλμα νὰ τὴν παρκαλο-
 λουθῇ;

Ἡ σκέψις αὕτη τῷ προὔξενεσε τόσῃν
 ἀνησυχίαν, ὥστε ἡναγάζεσθαι νὰ ἐγερθῇ
 καὶ ν' ἀπέλθῃ, διὰ νὰ μὴ καταστῇ γελοῖος,
 μένων περισσώτερον. Εἶχον ἤδη ἀναφθῇ τὰ
 φῶτα καὶ οἱ πυκνοὶ περιπατηταὶ τῆς ὁ-
 δοῦ Σταδίου ἀπῆρχοντο εἰς δεῖπνον, συνω-
 μίλουν μεγαλοφῶνως, φέροντες κίτρινα
 χειρόκτια καὶ ἀνθοδέσμη ἰων ἐπὶ τοῦ
 στήθους· αἱ κυρίαι ἦσαν σπανιώτεροι, ἀ-
 ποχωροῦσαι συνήθως ἐνωρίτερον. Μετὰ
 πόσης χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ἐπάτει ὁ
 Λέων τὸ στενὸν ἐκεῖνο καὶ κοινορτώδες
 πεζοδρόμιον, μὲ τα καχεκτικά του δει-
 δρύλλια καὶ τοὺς ἀσθενεῖς φανούς, δεξιᾷ
 τῷ ἀναβαίνοντι πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ

Συντάγματος, τὸ ὅποιον προτιμῶσι παν-
 τὸς ἄλλου οἱ κομψευόμενοι τῶν Ἀθηναίων,
 ὁ δὲ Λέων, — ὡς γνήσιος Ἀθηναῖος, — ὅλων
 τῶν βουλευμάτων καὶ λεωφόρων τῆς γαλ-
 λικῆς πρωτεύουσας. Μόνον διὰ τὸ ἡγα-
 πημένον τοῦτο πεζοδρόμιον ἐνοστάλγει,
 ὅτε εὐρίσκειτο ἐν Παρισίοις ὁ ἀνθρώπος τοῦ
 κόσμου. Ἄς τῷ συγχωρηθῇ τόσῳ παρὰ-
 δοξῶν αἰσθημα καὶ τόσον ιδιότροπος συγ-
 κίνησις!

Διευθυνόμενος πρὸς τὴν οἰκίαν του, —
 ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἴδῃ τοὺς γονεῖς του,
 χωρὶς νὰ αἰσχυρῇ διὰ τὴν ἀδυναμίαν του
 — ἐσκέπτετο περὶ τοῦ καταλληλοτέρου
 τρόπου τῆς πρὸς τὴν Βασιλικὴν παρουσιά-
 σεως. Ἐν τῶν σχεδίων ἦτο τῷ ὄντι ἐπιτυ-
 χές, καὶ εἶχε τὴν ἀρετὴν τοῦ μυστηρίου
 καὶ τῆς εκπλήξεως· ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ
 εἶχεν ἄμεσον τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ εἰς τὴν
 ἀνάμνησιν τοῦ ἡσθάνετο φρικίας πόνου.

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ τὴν εἰδοποιή-
 σουν περὶ τῆς ἐλεύσεώς μου! ἐσκέφθη καὶ
 ἐτάχυνε τὸ βῆμα.

Ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων
 τοῦ μεγάρου μετὰ χαρᾶς· αὐτοὶ ἡγνούν
 τὰς λεπτομερείας τῆς ἐν Παρισίοις ζωῆς
 καὶ τὰς θλίψεις, ὧν ἐγένετο πρόξενος.
 Ἀλλὰ τῆς μητρὸς τοῦ ἡ ὑποδοχῆ, ἀσθε-
 νοῦς καὶ μὴ ἐξερχομένης τοῦ κοιτῶνος,
 ἦτο πᾶν ἄλλο ἢ ἐνθουσιῶδης· τῷ ἔθλιψε
 τὴν χεῖρα, τὸν ἡσπᾶσθη ἐπὶ τοῦ μετώ-
 που, τῷ ἡύχθη ψυχρῶς αἰσίαν τὴν ἐπά-
 νωτον, ἀλλ' οὐδὲν μειδιάμα διέστειλε τὰ
 ὠχρὰ χεῖλη, οὐδεμίαν ἀκτίς χαρᾶς ἐξέλαμ-
 πεν ἐπὶ τῶν ἡμιφωτιστῶν οφθαλμῶν τῆς
 πολυπαθοῦς γυναικός. Ἡ μήτηρ λησμο-
 νεῖ ἴσως τὰ πάντα· ἀλλ' ἡ θυγάτηρ τῶν
 ἡγεμόνων οὐδέποτε λησμονεῖ τὸ αἶσχος
 καὶ τὴν ἀτίμωσιν.

— Εἴσθε ἀσθενὴς μητέρα; ἠρώτησεν
 ὁ Λέων.

— Ναί, ἀποθνήσκω διὰ σέ· καὶ δὲν
 ἔχω οὔτε κἂν τὴν παρηγορίαν ὅτι ἀπο-
 θνήσκουσα σὲ σώζω...

Νοεῖται, ὅτι ὑπὸ τοιούτους ὁρους δὲν
 ἐδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρόν ἡ συνο-
 μιλία, καὶ εἰς πρώτῃν εὐκαιρίαν ὁ Λέων
 ἐξῆλθεν, ἵνα εὕρῃ τὸν κύριον Ρόδιον.

*Ἔπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν
 ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ
 ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυρ. τελῶν]

Pierre Zaccone: «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων»,
 Δραχμᾶς 4 (4,20)

Maximilien Perrin: «Παράπτωσις καὶ Μεταμέ-
 λει» ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης Δε-Με-
 βίλλ», (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)

Ἰουλίον Βέρν: «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» Δραχ. 1 (1,20)

Victor: Hugo: «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μετά-
 φρασίς Ι. Καρασσούσα, (τόμοι 2), Δραχ. 4 (4,30)

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων
 τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἑκαστον, καὶ τοῦ
 Γ' πρὸς λεπτὰ 10.